

Editorial

Prvá encyklika pápeža Benedikta XVI. s námetom plynúcim priamo zo „srdca“ evanjelia, je na svete. Je dobré, že najväčšie prikázanie nezostáva zahalené množstvom dobových problémov, lebo v centre Kristovho poslania je láska. Od nej sa odvíjajú všetky významné úvahy cirkvi, lebo, podľa sv. Pavla, nič by nebolo platné naše namáhanie, keby bolo odtrhnuté od „božskej“ čnosti, ako ju pápež v encyklike nazýva. Treba dúfať, že kresťanské spoločenstvá pochopia zmysel tohto poslania nového pontifikátu. Je to potrebné osobitne v tejto dobe, keď kolíska kresťanstva zápasí so základnými otázkami dedičstva otcov. Európske štáty akoby sa pretekali s uzákoňovaním noriem, ktoré protirečia Desatoru. Európsky parlament má problémy s menom Boh. Sekularizácia napreduje a mládež je prinajlepšom zmätená z názorového chaosu svojich formovateľov. Časť mládeže to vyhovuje – zapája sa do prúdu postmodernity, ktorá ruší všetky normy – časť však hľadá východisko v nezrelých fundamentalistických zoskupeniach. Čo sa to vlastne opúšťa? Mnohí významní vedci upozorňujú, že veda a technika nemôže odpovedať na všetky problémy človeka. Jej výdobytky treba brať a smerovať k prospechu človeka. Vystávajú však otázky, na ktoré môže dať odpoveď len viera. Sú to otázky zmyslu. Načo je vesmír? Aké je postavenie človeka v ňom? Aký je zmysel jeho existencie? Sekulárny štát možno uspokojí žalúdky (aj to nie všetky), jeho ľudia ale kráčajú po slepej ulici. Podstata človeka nezaniká ani pri plnom hrnci. Človek hľadá niečo viac ako uspokojovanie nevyhnutných životných potrieb. Táto túžba sa môže naplniť len duchovnou potravou.

Dvere do sveta, v ktorom sa duchovný rozmer dá naplniť, sa otvárajú kľúčom, ktorého meno je láska. Do tohto sveta nás uvádza encyklika Boh je láska. Úžasné na nej je, že poskytuje jasný a zjednocujúci pohľad na lásku. Analýza, ktorú pápež ponúka, pomôže pochopiť vnútornú krásu tejto čnosti, jej miesto v srdci človeka a jej schopnosť zblížovať ľudí. Výsledkom uplatňovania lásky je množstvo charitatívnych počínov jednotlivcov aj spoločenstiev. Len láska dokáže pohnúť ľudí k obetiam typu pátra Damiána, Matky Terézie, pátra Kolbeho a nespočetného zástupu vyznávačov tohto Božieho daru. Encyklika demonštruje rozmanitosť charitatívnej činnosti cirkvi. Významné je vyjadrenie pápeža, že charita patrí k podstate cirkvi. Nejde teda o púhu spoločenskú angažovanosť.

V dielach vyznávačov a uskutočňovateľov lásky sa konštatuje, že ona je nevyhnutnou a postačujúcou podmienkou šťastia. Treba dúfať, že encyklika osloví ľudí v zmysle pápežových slov, že láska k blížnemu je cestou k Bohu, a pomôže k pozdvihnutiu kultúry života. Kiež tomu porozumie čím viac ľudí!